

**РОМАН ПОДОЛНИ
МОРЕПЛАВАНЕТО Е
НЕВЪЗМОЖНО
НЕИСТОРИЧЕСКИ РАЗКАЗ**

Част 0 от „Неисторически разкази“

Превод от руски: Цвета Пеева, 1965

chitanka.info

„Участниците в междупланетните полети
са заплашени от обезумяване“

(из едно интервю,
публикувано в
американски вестник)

Съветът на Мъдрите заседаваше вече две Луни. Две Луни достъпът в свещената колиба бе забранен за всички, освен за двете старици, които три пъти на ден носеха храна и напитки. Но и те не смееха да промълвят нито дума. Никой нямаше право да влияе на решението на Съвета.

Да, две Луни! Въпросът бе достатъчно сериозен.

И все пак време беше да свършват.

— И тъй — рече председателят на Съвета на Мъдрите, старият Кич, прочутият създател на портативната люлка. — Най-напред ми се иска още веднъж да поздравя младия учен Че за забележителното му постижение. Издълбаният ствол, на който по решение на Съвета бе дадено името лодка, ни позволи да разширим района на риболова край бреговете на нашия Единствен остров. Но група съвсем млади безумци искат да използват лодката, за да търсят някакви си други острови.

При всичкото ми уважение към постиженията на Че дължен съм да отбележа, че лодката му ще се преобърне още щом задуха силен вятър. Пътешествениците ги очаква гибел. Наоколо им море, само море! А рифовете! Акулите! Октоподите!

Свещеното уважение към живота на човека... — Ораторът неочаквано изхлипа. — Вие всички разбирате вълнението ми... Моят син...

Великият Гр, получил това име за откриването на хлебопеченето, говори раздражено и рязко.

— Тия разговори за отплаване карат незрелите умове да съчиняват нелепи измислици, които те наричат хипотези.

Ловецът Оге намери неотдавна в далечна гора нож от такъв камък, какъвто досега не сме виждали. Той заяви, че този камък са могли някога да докарат пришълци от „други острови“.

От какви, кога, къде, на какво?

Недостойно е за мъдреца да прибегва при обясняване на непонятни явления към такива фантастични догадки.

Що се отнася до самите налудничави планове... Никой от моите близки не смята да отплава от острова и за разлика от почтения Кич обикновената ми тревога не ми пречи трезво да оценявам възможностите на лодката.

Уважаемият Че и учениците му наскоро предложиха такива усъвършенствувания, като весла и платно. Тъй нареченият кил не ще позволи на лодката да се преобърне. А рифовете винаги може да се заобиколят. С една дума за живота на пътешествениците може да не се боим.

Но мен ме възмуцава самата безцелност на това начинание. Накъде искат да отплават тия луди глави? Ей оная черна точка на хоризонта, твърдят те, била също остров. Но ако е така, защо прадедите ни са нарекли нашия остров Единствен? И дори да има там някаква земя, то на нея навярно няма нищо достойно за нашето внимание. Още по-малко пък други хора. Не бива да си затваряме очите пред истината. Аз не обичам илюзиите, към които е тъй склонна младежта. Ние сме единствените хора на Единствения обитаем остров всред безбрежния океан.

С една дума, тия дръзки младежи трябва да се заставят да посещават моя курс по география.

— И това вече ще бъде достатъчно наказание за тях — избърбори под носа си Кич и предостави думата на Бир, обезсмъртил името си с изобретяването на парите.

— Не бива да бъдем песимисти — кротко заговори великият финансист. — Някой на времето си твърдеше, че хората никога не ще се съгласят да разменят срещу никому ненужните раковини кокошки и продукти, само затова, че тия раковини са наречени монети. Но прогресът не може да се спре. Всички ние знаем маса примери за тържеството на новото.

Лодката все донякъде ще стигне. Каква полза ще има от това островът ни? Да отплават в морето искат млади силни хора, най-добрите ловци, риболовци и земеделци. Кой вместо тях ще обработва нивите им, ще лови риба и дивеч? А освен това те ще трябва да вземат със себе си много месо и хляб, ананаси и банани. Пък и за платна ще

отидат толкова кожи, с които биха могли да се облекат десетки хора. Да не говорим за прекрасните дървета, които се отсичат за изработване на лодките.

Никога досега учените и изобретателите не са искали от жителите на острова такива големи жертви. А какво ни обещават в замяна на това? Нищо конкретно! Освен, че далеч от бреговете рибата може би ще се лови по-лесно, но още никой не е бил в открито море и не може да твърди това, пък и риба засега имаме достатъчно. С една дума, цялата тази измислица е просто нерентабилна.

— Какъв меркантилен човек сте вие! — викна Зиг, най-добрият лекар на острова. От гняв той едва не се нахвърли с юмруци върху Бир. — Значи, ако тези юнаци ви докажеха, че начинанието им може да донесе печалба, вие щяхте да го благословите? Срамота! Знаете ли каква тежка участ очаква човека в открито море?!

Цяла Луна аз наблюдавах хората, които седяха в лодките. Не жалейки нищо за науката, готов за всякакви жертви, направих опити и със себе си.

Мога да ви съобщя, че вълните през цялото време люлеят лодката, всичко изглежда нестабилно и неустойчиво. От това ти се вие свят, гади ти се. Аз бях принуден да прекъсна опита и не се реших да го повторя. Предупредих нашите новоизлюпени мореплаватели, говорих им за ужасните последици от тази болест. Уви, съвременната младеж не се вслушва в съвета на по-възрастните. Тия хлапаци твърдят, че болестта, която нарекох морска, бързо минавала, че след това вече не страдали от нея. Хлапаците забравят, че колкото повече навлизат в морето, толкова по-големи ще са вълните и болестта ще се разрази с нова сила.

Но това, повярвайте ми, още не е най-страшното.

Далеч от родните брегове, пътешествениците ще бъдат заобиколени само от море. Ни късче земя, ни едно зелено дръвце, ни дори гола скала. Те не ще чуват нито песента на птиците, нито шумоленето на листата. Само вълни, вълни, вълни и вечният им еднообразен тътен. По-страшно мъчение едва ли може да се измисли! Казвам ви, ако лодката им се преобърне веднага, това не би било най-страшното.

Обикновената хуманност ни повелява да не разрешим на нещастните храбреци да осъществят замисъла си. Аз съм ги лекувал от

шарка и заушки, тежко ми е да предлагам това, но изходът е само един: всички „пътешественици“ трябва да бъдат вързани и държани под ключ, докато не се откажат от замисленото и не станат отново порядъчни граждани.

— Приема се единодушно! — обяви председателстващият Кич.

Членовете на Съвета на Мъдрите се раздвижиха и кашляйки, излязоха на площада.

Първия, когото видя Кич, беше собственият му син.

— Татко, вече две Слънца ви чакаме, за да поговорим с вас! — викна младежът, като се спусна към баща си. — Ние бяхме ей на оня остров, който едва се вижда на хоризонта. Докарахме семена от едно чудно дърво, което дава не сладки плодове, а мазни. С нас пристигна и специалист по отглеждането му, запознай се, моля ти се. И после, татко, ония хора искат да разменят с нас стоки. А какви девойки има там!

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 4 от 1965 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.